

слъ, както и Доменико, да земешъ молище-то, рѣкохъ му, въ табътъ случай ви ще направите момиче-то нещастно, та и приятелство-то ни ще са свърши. Тука има доста други момича, за кои-то никого не е грижа, но да ни увѣдете бнесра отъ цѣла-та Сабина, това азъ не мога претърпя, и това всичко му говорихъ въ лице-то му: ако забеляжа, че той ходяше подиръ нея, азъ го не щя вече у дома си и нека скътър си другадъ къща.

На всичко това той ми не отговори нищичко, като да бѣше ми вече рѣкла Ерминия: Ви не сте умни, Фра Анджелико, — и си глѣдаше тамъ работа-та, развиваше си малки-тъ бурмички и гвоздейчета за да си изчисти пушка-та, като си пушеше цигара-та, коя-то му заоблачеваше гъста-та руса брада. Най-сетнѣ азъ си отидохъ разсърденъ още повече за него-та хладнокръвностъ отъ колко-то да ма бѣше идъ за онази случка, и не го видѣхъ вече до другия день. Като го видѣхъ, той иде въ моя-та стая, носи едно писмо въ рѣка-та си като казваше, той трѣбва надѣ-патри да си трѣгне и я моляше защото-то поща-та не отиваше още веднажъ презъ този день да му дамъ каручка-та си. За мене нѣмаше по-добро нѣщо, нито са престорихъ да го цитамъ, защото и кажъ тѣй му дойде това писмо, а си мисляхъ, че кое-то уговаряване му е причинило голѣмо впечатление за да си отиде и нерѣдовна-та любовна история, кой-то можеше да му довлече нѣкое зло. И тѣй азъ му дадохъ мое-то момиче за да го придружи до Римъ, защото-то нѣмахъ самъ време и послѣ са раздѣлихме нато най-искренни приятели.

Той ми казваше, че отива за Гърцко да обиде гробъ-тъ на Лордъ Бирона и ми се обѣща, кога-то се качуваше въ кола-та да ми пише. Ахъ дявола недни! Той нито мислеше да отиде въ Гърцко, колко-то азъ мисляхъ да се повача една вечеръ при мѣсеца! Ами какво щѣше? Магесникъ-тъ бѣше голѣмъ надъ него и го държеше съ врѣзки въ мрѣжа-та си завързанъ, та си позволи като на мене да искаже таввази една лъжа, мене въ лице-то ма излъга.

„Вечеръ-та азъ си легнахъ спокойно въ юргани съ спокойна главица, че си сторихъ длъжностъ-та да избава нѣколко челоуѣчески души, па дори си съчинихъ въ стихове една канцона връхъ всички-та история, коя-то, какво-то са отнася камъ поезия-та, не бѣше отъ най-лошеви-тъ, що-то азъ бѣхъ измѣдрилъ, а всичко това прѣдставяше работа истенска и бѣше доказателство, че поети-тъ не сж пророци. Защо-то, я си